

Eerder verschenen in de serie RP-Westerlee:

De Heks

Vals Spel

De Terugkomst

Kwetsbaar

De Vijand

Een Kerstverhaal

De Huwelijksreis

De Wet Houden

Collega's

Spoorloos

Waarnemen

Wondermiddel

Feniks

De Advocaat

Ook van deze auteur:

God en de Mammon

De Getuige

Brave New Books

Eerste druk 2023 © Geert Fokkens

Coverfoto: Wedderborg, Wedde (Groningen) © G.J. Fokkens

ISBN: 978-94-648-0467-6

Uitgeverij: Brave New Books (onderdeel van Singel Uitgeverijen, Amsterdam)

www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

GEERT FOKKENS

**Uit de serie
RP-WESTERLEE**

DE GETUIGE

Hoofdstuk 1

“Dank u, adjudant Rademaker. Uw uitleg was helder en onderhoudend.”

Aan het woord was de president van de rechtbank in Groningen. Hij keek naar de officier van justitie. “Heeft de openbare aanklager nog iets te vragen?”

Die schudde zijn hoofd. “Nee, meneer de president. Het is voor het openbaar ministerie meer dan duidelijk.”

De president wendde zich tot de man in toga die recht voor hem zat. “Heeft de verdediging van de beklaagde nog vragen?”

De advocaat stond op. “Op dit moment niet, meneer de president.”

De rechter richtte zich vervolgens weer tot Douwe. “Dan zijn we klaar met uw getuigenis, adjudant. U mag gaan of, wanneer u dat verkiest, plaatsnemen in het publiek.”

Douwe stond op. “Dank u, edelachtbare.” Hij liep naar achteren en nam plaats naast zijn collega Wubbo Wielenga die al in het publiek zat. Die boog zich naar Douwe en zei met zachte stem in zijn oor: “Wat een ijskoude is hij toch.” Ondanks zijn gefluister klonk duidelijk zijn ergernis in zijn stem door.

Hij doelde daarbij op de beklaagde, die zo’n zes meter voor hen zat. Johannes Fredericus Arnoud Beerendonck, zoals hij voluit heette, stond terecht voor de zeer ernstige misdaden die hij had gepleegd. De openbare aanklager in deze zaak, meester Arends, was zijn opvolger, want Beerendonck had zijn delicten gepleegd in de tijd dat hij zelf officier van justitie was, ja, zelfs in zijn functie als zodanig. Hij was in december van het vorige jaar publiekelijk ontmaskerd als de leider van een zeer gewelddadige drugsbende. De ironie was dat dit in dezelfde zaal als op deze dag gebeurde, tijdens een rechtszaak waarin hij nota bene zelf de openbare aanklager was.

Het was een hele klus geweest om de bewijslast tegen hem rond te krijgen en het was vooral aan Douwe Rademaker te danken dat het tenslotte was gelukt.¹ De man in kwestie zat nu nogal onbewogen voor zich uit te staren en had tot nu toe geen enkele vorm van spijt of berouw getoond.

De rechtszaak tegen Beerendonck was al drie weken bezig, want die was zeer omvangrijk. Maar nu, het was inmiddels woensdag zestien april, was het proces in de eindfase beland. De bedoeling was om op deze dag nog enkele getuigen te horen voordat de openbare aanklager zijn eindrequisitoir zou houden met daarbij zijn strafeis. Douwe had, als leider van het onderzoek, deze dag voor de zoveelste keer moeten compareren.² Hij hoopte dan ook dat het nu de laatste keer zou zijn.

De president vervolgde inmiddels met: “Goed, dan hebben we op dit moment nog één punt en dat betreft het verhoor van getuige mevrouw Alida Sanders, dit op verzoek van de verdediging. Meester De Jong, kunt u aan de rechtbank

¹ Lees: De Advocaat

² Compareren is het afleggen van een ambtelijke getuigenis voor de rechtbank.

uitleggen waarom u het van belang vindt om deze getuige alsnog te dagvaarden. Ik bedoel dat zij immers haar verhaal aan de politie heeft verklaard en dat is door een beëdigd opsporingsambtenaar in een proces-verbaal vastgelegd.”

“Dat klopt, meneer de president,” antwoordde de advocaat, “maar de verdediging wil graag vaststellen of deze getuige zich niet heeft vergist.”

De president keek in zijn documenten. “Zij heeft verklaard dat zij de beklaagde heeft herkend als de persoon die advocaat meester Greidanus een bezoek heeft gebracht. Dat was op tien september van het vorige jaar in de loop van de ochtend, vlak voordat Greidanus vermoord werd.” Hij sloeg een bladzijde om en vervolgde: “Mevrouw Sanders zag hem toen uit zijn auto, een beige Jaguar, uitstappen en de woning van meester Greidanus binnengaan.”

“Dat klopt, meneer de president,” zei de advocaat, “maar wij willen ons ervan verzekeren dat mevrouw Sanders zich niet in de persoon en het tijdstip heeft vergist.”

De president overlegde even met zijn twee mederechters. “Goed,” zei hij toen, “hoewel wij van mening zijn dat haar getuigenis al duidelijk genoeg is gaat de rechtbank akkoord met uw verzoek. De beklaagde heeft immers het recht om alle twijfels te onderzoeken. Ik verzoek om mevrouw Alida Sanders binnen te roepen.”

Eén van de parketwachters verliet de zaal. Enige ogenblikken keerde hij weer terug en zei tegen de president van de rechtbank: “De gedagvaarde getuige Alida Sanders is niet verschenen, edelachtbare.”

“Goed, wij wachten vijf minuten,” reageerde de magistraat, “misschien is ze even naar het toilet.”

Maar ook na die tijd verscheen mevrouw Sanders niet waarop de president zei: “Ik schors deze zitting voor een lunchpauze. Om twee uur gaan we weer verder. Tenzij de gedagvaarde getuige mevrouw Sanders dan alsnog is verschenen zal de middagzitting worden besteed aan het requisitoir van de openbare aanklager.”

Douwe en Wielenga wilden de middagzitting niet afwachten. Voor hen was alles nu duidelijk. De bewijzen tegen Beerendonck waren zo hard en overduidelijk dat zij het verloop van het proces met een gerust hart tegemoet konden zien. Ze verlieten het gebouw van de rechtbank om naar het districts bureau van de Rijkspolitie te gaan.

“Wel vreemd dat die mevrouw Sanders niet is op komen dagen,” merkte Wielenga tijdens de rit op.

“Dat vind ik ook,” was Douwe het met hem eens, “hoewel dat niet veel zal uitmaken voor het eindoordeel.”

“Zeker, maar je negeert toch niet zomaar een dagvaarding,” vond Wielenga, “als je verhinderd bent door het een of ander, dan meld je dat toch even. Ik bedoel dat je niet zonder reden wegblijft. In feite is dat zelfs strafbaar.”

Douwe dacht over Wielenga's woorden na. Toen zij de researchkamer betraden pakte hij daar dan ook meteen Wielenga's telefoon. Even later had hij de wachtcommandant van landgroep Scheemda aan de lijn.

“Jan, kun jij laten uitzoeken waarom Alida Sanders niet is verschenen op de zitting van de rechtbank, je weet wel, de zaak-Greidanus.”

Jan Vink, sinds januari bevorderd tot opperwachtmeester, antwoordde: “Ja, dat is vreemd. Ik zal Heiko Lubberts even langs haar huis sturen.”

Douwe en Wielenga bespraken het verloop van de rechtszaak nog even met Tom van der Brom, de chef van de districtsrecherche. Ook hij was tevreden. “Die gaan we een hele lange tijd niet meer terugzien,” zei hij op Beerendonck doelend. “Gelukkig hebben we met Martin Arends een goede opvolger. Tot nu toe hebben we heel goed met hem kunnen samenwerken.”

Na nog wat napraten verlieten de beide rechercheurs de kamer van Tom.

Uiteraard ging Douwe traditiegetrouw nog even bij zijn vriend Hilbert Santema langs. Die was de chef van de centrale meldkamer.

Na wat vriendelijkheden te hebben uitgewisseld vertrok Douwe tenslotte naar huis. Hij ging niet meer naar het posthuis van Westerlee, want dat had geen zin meer. Aaf was blij dat hij er al zo vroeg was, want dan konden ze ook samen op tijd eten. Het was woensdag en dan was er in de avond meestal koorrepetitie in het buurthuis de ‘Antenne’, waarvan zij de beheerster was.

Nadat Aaf was vertrokken deed Douwe de afwas en zette hij koffie. Met een gevulde beker vlijde hij zich tenslotte op de sofa voor de televisie. Hij nam een slokje van het warme nat en op dat moment ging de telefoon.

Met een zucht stond weer hij op en liep naar de keuken waar het toestel aan de wand hing. “Met Rademaker.”

“Met Jan. We hebben een paar keer iemand langs het huis van die Alida Sanders gestuurd, maar steeds werd zij niet thuis aangetroffen.”

“Was er helemaal niemand?” vroeg Douwe.

“Nee, zij woont alleen daar aan de Kerkewijk nummer twaalf. Haar man is al zes jaar geleden overleden.”

“Tja, ik kan er verder ook niets aan doen. Denk je dat we ons zorgen moeten maken?”

“Ik weet het niet, Douwe. Waarschijnlijk is zij op haar motor vertrokken, want die is ook niet bij haar huis aangetroffen.”

“Motor?” vroeg Douwe verbaasd.

“Ja, zij blijkt een nogal sportieve vrouw te zijn. De burens vertelden dat zij altijd op haar motorfiets rijdt. Dat is niet zo'n grote, zoals een BMW, het schijnt een Norton te zijn. Zoals ik al zei is die ook niet aangetroffen. Zij parkeert hem altijd op haar erf als zij thuis is, volgens haar burens.”

Douwe dacht even na. “Het is vreemd, maar wettelijk kunnen wij verder niets ondernemen. Alleen wanneer de rechtbank vindt dat zij alsnog als getuige moet worden gehoord kunnen we een opsporingsverzoek laten uitgaan. In ieder geval

bedankt voor de moeite.” Hij veranderde van onderwerp. “Heb je nog steeds dienst?”

“Nee, ik ben zojuist afgelost door Sietse de Boer, maar ik wilde jou nog even berichten over die Alida Sanders, want dat had jij mij immers gevraagd.”

“Het is al goed,” vond Douwe. “Ga maar gauw naar huis, want Margreet heeft vast al het eten op tafel staan.” Ze namen afscheid.

Hoofdstuk 2

De volgende ochtend, donderdag, was Douwe al vroeg op het posthuis. Hij had zijn uniform aangetrokken, want hij moest nu zijn gewone dienst in Westerlee draaien. Dat moest hij alleen doen, want Jan Vink was niet meer zijn maat. In januari was die aangesteld als de nieuwe wachtcommandant van de landgroep, als opvolger van Doeke Smid, die met pensioen was gegaan.

Hoewel Jan vanwege zijn promotie geen recht meer had op de dienstwoning waarin het posthuis was gehuisvest, woonde het gezin Vink daar nog wel. Dat kon omdat er nog niet een nieuwe wachtmeester voor Westerlee was aangesteld die dan ook de dienstwoning zou betrekken. Dus had Jan voldoende tijd om zijn nieuwe huis aan de Molenstraat op te knappen voordat hij met zijn gezin daar naartoe kon verhuizen.

Dat huis was niet echt nieuw, want het was het huis waar hij was geboren en opgegroeid. Nadat zijn vader was overleden en zijn moeder naar een bejaardentehuis was gegaan was het huis gekocht door iemand in Heiligerlee. Die ging er niet zelf wonen, in plaats daarvan verhuurde hij het huis. Piet Peerdeman was de laatste huurder geweest. PP, zoals hij in het dorp bekend stond, was tevens een bekende van de politie. Hij was een doortrapte inbreker en een uiterst bekwame brandkastkraker. Nadat hij een paar jaar geleden weer eens was veroordeeld stond het huis leeg, want PP had niet de middelen om de huur te betalen. Hoewel er veel aan op te knappen viel wilde Jan heel graag het huis van zijn jeugd kopen en gelukkig was de eigenaar welwillend geweest. Douwe, die vermoedde dat de eigenaar eigenlijk meer in het geld geïnteresseerd was, had zijn vriend geholpen met het regelen van een hypotheek door zich garant te stellen.

Nu was Jan druk bezig met opknappwerkzaamheden en kleine verbouwingen en hij hoopte aan het eind van de maand of in ieder geval begin mei te kunnen verhuizen.

Tot het zover was woonde het gezin dus nog in het posthuis en toen Douwe terugkwam van zijn eerste surveillanceronde merkte hij dat ook meteen. Er lag namelijk een briefje op het bureau in het bekende handschrift van Margreet met het verzoek om Fokko Mulder te bellen.

“Ik stuur wachtmeester Lubberts naar jou toe, dus blijf even op het posthuis,” deelde zijn groepscommandant hem mee toen hij hem aan de lijn had.

“Waarom?” vroeg Douwe die dacht dat hij weer eens weggeroepen werd waardoor iemand hem moest waarnemen.

“Dat zal hij jou zelf gaan vertellen,” zei Mulder raadselachtig.

Inderdaad stopte er twintig minuten later een identieke blauwe Volkswagenbus achter de surveillancewagen die Douwe op de oprit van het posthuis had geparkeerd. Heiko Lubberts meldde zich in de nauwe kamer van het posthuis.

“Welkom,” begroette Douwe hem, “mij is verteld dat jij mij gaat vertellen wat er aan de hand is.”

Lubberts was nog erg jong, nog maar vijftientig jaar. Hij was nog niet zo lang bij de Rijkspolitie en deed dienst in Scheemda, voornamelijk in het buurtschap Nieuw Scheemda. Hij glimlachte flauw toen hij antwoordde: “Inderdaad, adjudant. Ik mag u meedelen dat er twee nieuwe collega’s bij onze landgroep worden geplaatst.”

“Twee nieuwe collega’s?” reageerde Douwe verbaasd. “Waarom kon adjudant Mulder mij dat niet via de telefoon vertellen?”

“Omdat het mij aangaat, adjudant.”

“Goed, waarom dan? Vertel.”

“Wel, er komt een collega uit het district Drenthe hier naartoe. Hij is bevorderd tot wachtmeester 1^e klas, maar daar was geen functie voor hem vrij. Nu komt hij naar Scheemda als opvolger van wachtmeester Veenstra.”

Menno Veenstra was in januari naar de recherschool gegaan, dus was zijn functie vacant. “Goed, dan wordt hij de maat van Mannus Reintjes,” begreep Douwe, “maar wat heeft dat met jou te maken?”

“De andere collega komt net van de politieschool, hij wordt mijn opvolger.”

“Jouw opvolger? Ga jij weg?”

Lubberts schudde glimlachend zijn hoofd. “Adjudant Mulder heeft mij deze plek aangeboden, dus wachtmeester van Westerlee.”

Douwe zat hem even glazig aan te kijken. “Eh, dus ik begrijp dat jij de opvolger wordt van Jan Vink,” zei hij toen.

“Inderdaad, dat is het, adjudant.”

Douwe grijnsde breed. “Dat is mooi. Gefeliciteerd. Besef wel dat ik dan jouw vaste maat wordt. Kun je dat aan?”

Lubberts lachte ook. “Dat begrijp ik heel goed, adjudant. Het is mij een eer om met u te mogen samenwerken.”

“Ja, ja, dat valt nog te bezien, wachtmeester. Ik hoop dat jij je ook realiseert dat jij het vaak zonder mij moet doen, want de districtsrecherche heeft af en toe de neiging om mij voor hun zaken in te huren.”

“Ik weet het, adjudant, maar ik heb het volste vertrouwen dat ik dat wel zal redden.”

Douwe grijnsde weer. “Ik ben blij dat je zo vol van zelfvertrouwen bent, wachtmeester, dat is in ieder geval een goed begin.”

“Dank u, adjudant.”

“Maar dat houdt ook in,” vervolgde Douwe, “dat jij het recht hebt om deze dienstwoning te betrekken.”

“Inderdaad, adjudant, en dat betekent ook dat ik dan kan gaan trouwen. Mijn verloofde weet het nog niet, maar zij zal een gat in de lucht springen wanneer zij het hoort.”

“Maar Jan Vink woont hier nog een paar weken,” bracht Douwe naar voren, “is dat geen bezwaar?”

“Ik heb dat met adjudant Mulder besproken,” zei Lubberts, “en we hebben afgesproken dat ik pas hier intrek nadat opper Vink is verhuisd.”

“Mooi,” zei Douwe. Hij stond op en trok de deur open. “Margreet!” riep hij door de gang. “Kom eens!”

Met een verbaasd gezicht kwam Margreet de kamer van het posthuis binnen. “Wat is er?”

“Mag ik je voorstellen aan de nieuwe bewoner van deze dienstwoning?” zei Douwe met een grijns op Lubberts wijzend. Hij vertelde Margreet wat er aan de hand was. Zij was meteen enthousiast en schudde de nieuwkomer de hand. “Kom, Heiko, dan zal ik je het huis even laten zien,” zei zij en gastvrij als ze was trok ze hem met haar mee.

Met een glimlach om zijn lippen ging Douwe weer achter het bureau zitten. Hij had niet verwacht dat er zo gauw iemand in de plaats van Jan Vink zou worden benoemd. Het gaf hem in ieder geval wat meer ruimte in zijn dubbelfunctie. Hij begreep dan ook dat Ada Lokhorst, de districtsc commandant, zich hier extra voor had ingezet, immers was dat ook en vooral in haar belang.

Na een halfuur kwam Heiko Lubberts weer de posthuiskamer binnen. “Best wel een mooi huis,” vond hij, “en met een mooie tuin erbij.”

“Hou jij van tuinieren?” vroeg Douwe.

“Vooral Marian,” zei Lubberts, “zij zal verrukt zijn als zij dit alles ziet.”

“Daar ben ik blij om...” Verder kwam Douwe niet, want de telefoon op het bureau begon te rinkelen.

Hij nam op. “Rijkspolitie Westerlee, goedemorgen.”

“Met Sietse, ook goedemorgen Douwe. Ik moet je medelen dat die Alida Sanders, waar je gisteren naar hebt gevraagd, is gevonden.” Opperwachtmeester Sietse de Boer was een van de wachtcommandanten van de landgroep en tevens familie van Douwe omdat hij met Aafs zuster Martje was getrouwd.

“Mooi, heeft ze ook verteld waarom zij niet op de rechtszitting is verschenen?”

“Nou, dat ligt wat ingewikkeld,” antwoordde Sietse, “ze is namelijk dood.”

“Oh,” reageerde Douwe, “wat is er gebeurd?”

“Een boer die daar met zijn trekker reed heeft haar vanmorgen gevonden langs de Scheemderweg, of beter gezegd, hij zag haar motor liggen.”

“Zij heeft een ongeluk gehad?”

“Daar lijkt het op. Bultstra en Burger zijn erop af gestuurd. In eerste instantie zagen zij ook alleen de motor liggen, half liggend in de naast de weg lopende sloot. Maar een paar meter verderop vonden zij haar achter een paar struiken die ook naast die sloot staan. Zij hebben geconstateerd dat zij al een poosje dood moest zijn en via de CMK is toen de verkeersdienst gewaarschuwd. Die zijn inmiddels ter plaatse voor nader onderzoek.” Lammert Bultstra en Piet Burger waren de wachtmeesters van Zuidbroek.

“Nou, dat weten we dan,” zei Douwe nadat hij even had nagedacht. “in ieder geval begrijpen we nu waarom zij niet naar de rechtszaak kon komen. Zijn er verder geen bijzonderheden?”

“Op dit moment niet,” zei Sietse.

“Nou, dan moeten we maar het resultaat van het onderzoek van de verkeersdienst afwachten. Bedankt voor je telefoontje Sietse.” Ze belden af.

In het kort legde Douwe aan Lubberts uit waarover het ging. Die was verbaasd dat Douwe het hem vertelde. “Ja, hoor eens, Heiko, je komt nu hier werken, dus wordt je ook regelmatig betrokken bij de zaken waarmee ik bezig ben. Dat deed ik met Jan Vink en dat doe ik ook met jou. Het is belangrijk dat partners elkaar op de hoogte houden, begrijp je?”

“Eh, ja, adjudant. Ik zal het onthouden.”

“Bovendien ken jij haar ook, want zij woont in Nieuw Scheemda aan de Kerkewijk, dichtbij advocaat Greidanus die vorig jaar werd vermoord. Jij hebt haar immers nog gehoord en tegen jou heeft zij verklaard dat zij Beerendonck uit zijn Jaguar heeft zien stappen en bij Greidanus naar binnen zien gaan.”

“Dat klopt, adjudant. En bij een spiegelconfrontatie heeft zij hem herkend en hem uit zeven andere mannen gepikt.”

“Zo is het, Heiko. Het is gisteren op de rechtszitting nog ter sprake gekomen. Jij hebt dus een wezenlijke bijdrage geleverd bij het oplossen van de moord op Greidanus.”

“Dank u, adjudant,” zei Lubberts slechts, maar Douwe kon aan zijn gezicht zien dat hij erg ingenomen was met Douwe’s complimentje.

“Wat weet jij nog meer van haar?” wilde Douwe weten.

“Zij is weduwe,” barstte Lubberts meteen los, “al zes jaar lang. Ze kwam bij mij over als een leuke vlotte vrouw. Zij rijdt inderdaad op een motor, een Norton, als ik mij niet vergis, maar niet zo’n grote. Zij werkt op de Wedderborg waar zij ook rondleidingen geeft aan bezoekers en toeristen. Zij rijdt elke dag op haar motor naar haar werk.”

“Knap, hoor, dat je dat allemaal hebt onthouden,” prees Douwe hem. “Het moet allemaal in het dossier-Greidanus zijn vermeld, maar ik had deze details allang niet meer in mijn geheugen paraat. Ga zo door en dan zul je zien dat wij heel goed met elkaar kunnen samenwerken.”

Ze hadden het nog over wat minder belangrijke dingen en toen vertrok Lubberts weer naar Scheemda. Het werd inmiddels ook tijd voor Douwe’s tweede ronde door het dorp.

Het was niet helemaal toevallig dat Douwe de route van zijn surveillance langs het toekomstige huis van de Vinken aan de Molenstraat liet lopen. Hij was ook niet verrast dat hij daar zijn drinkmaat Luppo Broere aantrof. Jan, die zijn roostervrije dag genoot, was op de bovenverdieping druk bezig, want de harde klappen van een hamer klonken door tot in de huiskamer. Luppo stond bij een zaagmachine en nam net een slok uit een meegebrachte thermoskan. “Alles goud, mien jong?” zei hij met een grijns toen Douwe binnenkwam.

“Alles in de hand,” verzekerde die hem. Luppo was een gepensioneerde meubelmaker en daarom best technisch en handig met gereedschappen. “Maar

het zware werk laat ik Jan doen, hoor,” verklaarde hij, “daar ben ik inmiddels te oud voor.”

Douwe lachte en kneep zijn vriend op de schouder. “Natuurlijk, ouwe reus. Ik vind het al heel mooi dat jij Jan zo helpt.”

Luppo haalde zijn schouders op. “Dat zijn we zo gewend in dit gehucht,” was zijn commentaar.

Jan, gekleed in een overall, kwam de kamer binnenlopen. Hij had stemmen gehoord en was natuurlijk nieuwsgierig. “Ha, Douwe, kom je helpen?” zei hij met een grijns.

Douwe glimlachte terug. “Natuurlijk niet, daar heb ik geen tijd voor. Je weet toch hoe vreselijk druk we het hier altijd hebben.”

“Ja, ja, je kletst lekker,” reageerde Jan, “vertel me dan maar waarom jij tijdens diensttijd toevallig hier bent.”

“Om te vertellen dat je een beetje moet opschieten,” zei Douwe droog, “want je moet al snel verhuizen.”

“Je bedoelt...?”

“Ik bedoel dat jouw opvolger inmiddels bekend is. Hij betreft binnenkort dus het posthuis.”

“Dat is mooi,” vond Jan, “wie is het? Ken ik hem?”

“Je kent hem goed. Het is Heiko Lubberts die tot nu dienstdoet in Scheemda.”

Jan knikte instemmend. “Hij is nog erg jong, maar het lijkt mij een goede keus.”

“Mij ook,” was Douwe het met hem eens, “en er worden twee nieuwelingen bij onze groep geplaatst zodat die weer vrijwel op sterkte is.” Hij vertelde wat Lubberts hem namens Mulder had meegedeeld.

“Nou,” zei Jan zich tot Luppo wendend, “je hoort het, we moeten voortmaken.”

“Zo is’t,” zei die lachend, “opschait’n dan moar, doe staost nou dien tied te verlumm’ln.”

“Ja, ja, chef, ik ga al naar boven,” zei Jan met een grijns.

Douwe lachte ook. “Ik zal jullie niet langer ophouden.”

Hoofdstuk 3

De volgende ochtend, vrijdag, verliep zonder bijzonderheden. Douwe had twee bekeuringen uitgeschreven en besloot na de lunch om die even naar het groepsbureau in Scheemda te brengen.

In de kamer van Mulder kwam het gesprek op de overplaatsing van Lubberts naar Westerlee. “Hij is erg enthousiast,” zei Douwe.

Zijn groepscommandant glimlachte. “Dat liet hij ook mij al direct blijken. Hij heeft trouwplannen en is blij dat hij nu een huis heeft.”

“Wie zijn de twee nieuwelingen?” vroeg Douwe nieuwgierig.

“De oudste heet Dries Scheltema. Hij is dertig jaar en komt van de landgroep Gieten, maar oorspronkelijk komt hij uit onze omgeving, uit Winschoten om precies te zijn. Hij is blij met zijn overplaatsing naar zijn geboortestreek.”

Douwe glimlachte. “Dat kan ik mij voorstellen.”

“De andere,” vervolgde Mulder, “is nog nat achter zijn oren. Hij komt net van de politieschool in Harlingen en heet Albert Leenman. Hij is net eenentwintig geworden en woont nog bij zijn ouders in Wildervank.”

“Hoe komt hij dan elke dag hier?” vroeg Douwe.

“Ik heb inmiddels een kennismakinggesprek met hem gehad,” verklaarde Mulder, “en hij was op zijn brommer gekomen.”

Douwe knikte. “Dat moet te doen zijn. Ik hoop voor hem dat we dan niet van die strenge sneeuwinters krijgen, dat lijkt mij geen pretje op een bromfiets.”

“Och,” was Mulder van mening, “hij kan ook met de bus komen.”

Het gesprek werd onderbroken doordat de telefoon op Mulders bureau begon te rinkelen. “Ik heb een gesprek voor Douwe,” deelde Jan Vink, die wachtdienst had, hem mee.

“Met Tom,” hoorde Douwe door de telefoonhoorn nadat Mulder die aan hem had overhandigd.

“Wat heb je voor mij?” vroeg Douwe.

“Het betreft die Alida Sanders,” begon de recherchechef, “die blijkt vermoord te zijn.”

“Oh,” reageerde Douwe verbaasd.

“De verkeersdienst had al geconcludeerd, naar aanleiding van sporen op haar motor, dat zij was aangereden. De OVJ heeft daarop de chef van de verkeersdienst opgedragen om een autopsie op haar lichaam te laten plaatsvinden. Die is net verricht. Uit het rapport daarvan blijkt dat zij geen ernstige verwondingen aan de aanrijding had overgehouden, maar wel dat zij is gewurgd!”

“Iemand heeft haar van de weg gereden en haar vervolgens gewurgd,” begreep Douwe.

“Dat denken wij ook,” bevestigde Tom. “Toen zij werd gevonden lag zij op de rand van de sloot met haar hoofd onder water, maar in haar longen is geen water gevonden.”

“Met andere woorden, zij was al dood voordat zij in het water terecht kwam,” vulde Douwe aan.

“Precies,” was Tom het met hem eens.

“En wat heeft dat met mij te maken?” Natuurlijk wist Douwe dat allang.

“Nou, de OVJ wil dit onder meer met jou bespreken.”

“Denkt hij dan dat de moord met de zaak-Greidanus heeft te maken?”

“Dat weet hij nog niet,” gaf Tom aan, “maar hij wil het voor alle zekerheid onderzoeken, al was het alleen maar om het uit te sluiten. We moeten er namelijk niet aan denken dat er nog steeds bendeleden van Greidanus actief zijn.”

Douwe dacht hier even over na. “Ik zou niet weten wat mevrouw Sanders nog meer had geweten wat voor Beerendonck belastend kan zijn. Zij heeft alleen maar gezien dat hij op bezoek is geweest bij Greidanus en dat hij met zijn Jaguar bij hem is gearriveerd.”

“Dat weet de OVJ ook,” beaamde Tom, “maar hij wil het zeker weten.”

“Goed,” zei Douwe, “wat is dan nu de bedoeling?”

“Meester Arends heeft een afspraak met Lokhorst om vier uur, vanmiddag. Hij wil graag dat jij en ik daarbij aanwezig zijn.”

“Goed, ik zal er zijn,” zegde Douwe toe, “tot straks.”

Hij was ruimschoots op tijd, al tien over half vier liep hij al, samen met Tom van der Brom, de kamer van Ada Lokhorst binnen. Zo hadden ze even de tijd om elkaar bij te praten. De districtscommandant begroette hem hartelijk. “Wat denken jullie,” vroeg zij daarop, “zouden er nog bendeleden actief zijn?” Zij doelde uiteraard op de opgerolde drugsbende waaraan Beerendonck leiding had gegeven.

Douwe haalde zijn schouders op. “In principe is dat mogelijk. Vergeet niet dat de werkelijke leiding in Colombia zit, die zet natuurlijk meteen een nieuwe drugslijn op. Zo gaat dat tegenwoordig.”

Lokhorst knikte nadenkend. “Je hebt natuurlijk gelijk, maar ik moet er niet aan denken.”

“Als dat al zo is,” was Tom van mening, “dan kan ik mij niet voorstellen dat die Alida Sanders daar kennis van had.”

De twee anderen waren het met hem eens en dat standpunt maakten zij ook bekend aan de officier van justitie toen die even later zich bij het drietal vervoegde.

Martin Arends was een geheel ander persoon dan zijn voorganger. Hij was nog betrekkelijk jong, midden in de dertig, slank, donkerblond, een ringbaardje rond zijn nogal hoekige kin en met doordringende blauwe ogen. Daarbij was hij rustig en had een bereidwillig luisterend oor. Met andere woorden, zijn mening baseerde hij vooral op de gegevens die hij van deskundigen kreeg aangeleverd. Hij kwam oorspronkelijk uit Haarlem, maar had aan de Groningse universiteit rechten gestudeerd. Hij was in Groningen gebleven, eerst als jurist bij een

handelsmaatschappij en sinds vijf jaar als juridische medewerker op het openbaar ministerie. Toen de plaats van Beerendonck was vrijgekomen had hij daarop gesolliciteerd.

Hij luisterde aandachtig naar wat de drie anderen hem vertelden. Hij knikte bedachtzaam en zei: “Ik ben het met jullie eens, maar ik wil wel de zekerheid hebben. Ik wil u daarom verzoeken om een nader onderzoek in te stellen naar mevrouw Sanders. U krijgt daarom een bevel voor huiszoeking op haar adres van mij. Verder dient er natuurlijk een gerechtelijk onderzoek ingesteld te worden naar de gewelddadige dood van mevrouw Sanders.”

Lokhorst knikte instemmend. Zij wendde zich tot Tom. “Bent u het met mij eens dat wij adjudant Rademaker op die zaak zetten? Het delict heeft immers in zijn gebied plaatsgevonden.” Zij waren nu erg formeel in de aanwezigheid van de officier van justitie.

“Dat vind ik goed, mevrouw,” antwoordde Tom. “Misschien is het gerelateerd aan de zaak-Beerendonck, hoewel ik hoop van niet.”

“Mooi, dat is dan geregeld,” vond Lokhorst. “Bent u het ook met mij eens, meester Arends?”

De magistraat knikte tevreden. “Uiteraard houdt u mij op de hoogte van de ontwikkelingen,” zei hij. “Ik wil meteen even het volgende met u bespreken,” vervolgde hij. “Wij hebben nog niet veel met elkaar kunnen samenwerken. Ik heb echter wel kunnen constateren dat u een goed op elkaar ingewerkt team heeft dat in de afgelopen jaren behoorlijke successen heeft behaald.”

Lokhorst knikte instemmend.

“Ik heb echter een geheel andere aanpak dan de meeste officieren van justitie,” ging Arends verder. “Ik wil namelijk nauwer betrokken zijn bij de onderzoeken die plaatsvinden. Daarom zal ik vaker aanwezig zijn, zowel bij besprekingen, evaluaties en ook op de plaatsen delict.”

Lokhorst ging meteen rechtop zitten. “Eh, dat wilde uw voorganger ook en daar hebben wij eigenlijk geen goede ervaringen mee,” zei zij op hoge toon.

Arends hief bezwerend zijn hand op. “Maakt u zich geen zorgen,” zei hij op sussende toon, “het is geenszins mijn bedoeling om mij met uw werk te bemoeien. Ik moet echter nog veel leren en ik doe dat door zoveel mogelijk op te trekken met de mensen die verstand van zaken hebben. Bovendien ben ik van mening dat veel van mijn collega’s dat ook meer zouden moeten, in plaats van achter hun bureaus instructies te geven.” Hij keek Lokhorst doordringend aan. “Bovendien hou ik er niet van dat u mij vergelijkt met mijn voorganger, kolonel,” wees hij haar terecht.

Maar zij liet zich niet uit het veld slaan. “Onze ervaring is dat het voortdurend op onze vingers kijken niet erg productief werkt, meester Arends.”

Arends glimlachte. “Ik zal u niet hinderen in uw werkzaamheden, kolonel, integendeel, ik laat u geheel in uw waarde en u hebt gewoon alle vrijheid om alles te doen wat u noodzakelijk acht. Ik had al gezegd dat ik bewondering heb